Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 27 Μαρτίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ. 43

« Τοὺς ὡδήγησαν ἀμέσως καὶ μὲ παράφορον χαρὰν εἰς τὴν φυλακήν. » (Σελ. 101, στήλ. γ'.)

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 97)

— Ἰδέα μιὰ φορά! εἶπεν ὁ στωπηλὸς Λαδουρέκος, θαυμάζων καὶ ἐπικροτῶν τὴν μεγαλοφυᾶ ἔμπνευσιν τοῦ φίλου του.

Μετὰ τὸν σύντομον ἀλλὰ σημαντικὸν αὐτὸν διάλογον, οἱ ναῦται ἀπεσύρθησαν νὰ πλαγιάσουν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἀνθρακαποθήκης, ἡ ὁποία εὑρίσκετο πλησίον τοῦ λιμένος καὶ ἔτρεφε τὰ πτωχὰ μαγειρεῖα τῶν κατέργων.

Ὁ κώδων, εἰς ὅλα τὰ πλοῖα, ἐκτύπησε τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ὁ Παπαφίγκος ἐξύπνησε τὸν σύντροφόν του, λέγων:

— Φθάνει μας, παιδί, ὁ ὕπνος! Βάλε τ' ἄρμενα, πιάσε τὸ κουπὶ καὶ ἔρχου ἀπὸ πίσω μου!

Καὶ ἀμφότεροι διηυθύνθησαν,—ἡ ἀρμένισαν, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Παπαφίγκος, — σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ χιλίας προφυλάξεις, πρὸς τὸ ρυπαρὸν πλοιάριον.

Μὲ τὰς αὐτὰς προφυλάξεις ἐμβῆκαν μέσα, καὶ μὴ βλέποντες τίποτε ὕποπτον, ἤρχισαν νὰ μαυρίζουν τὸ πρόσωπόν των μὲ τὰ κάρβουνα, καὶ νὰ ἐξάγουν τὰ ἐνδύματά των, διὰ νὰ τὰ μαυρίσουν καὶ αὐτὰ ὅπως ἔπρεπε.

Κατεγίνοντο καὶ οἱ δύο εἰς τὴν τερπνὴν αὐτὴν ἐνασχόλησιν, ὅταν οἱ σάκκοι, οἱ παρατεταγμένοι ἐντὸς τῆς φορτηγίδος, παρεμερίσθησαν σιγὰ-σιγά, καὶ καμμιὰ δωδεκαριὰ ἄνθρωποι ἐπετάχθησαν ἔξω καὶ περιεκύκλωσαν τοὺς πεζοναύτας.

Εἰς διάστημα χρόνου ὀλιγώτερον, ἀφ' ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ σᾶς τὰ διηγηθῶ, ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος συνετλήφθησαν, ἐρρίφθησαν κάτω, ἐδέθησαν σφιγκτά, ἐφιμώθησαν καλά, ἀνίκανοι πλέον νὰ κάμουν καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα, τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.

Οἱ δώδεκα ἐκεῖνοι ἄνδρες ἔφερον ρυπαρὰς καὶ ἐμβαλωμένας στολὰς ἱσπανῶν τελωνοφυλάκων, ὑπερήφανοι δὲ διὰ τὸ γενναῖον κατόρθωμά των,—διὰ τὴν σύλληψιν δύο τόσον ἐπικινδύνων ἐχθρῶν!—τοὺς ὡδήγησαν ἀμέσως καὶ μὲ παράφορον χαρὰν εἰς τὴν φυλακήν.

Ἐκεῖ, ἀφ' οὗ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ἀναβοῦν ἀξιοσέβαστον ἀριθμὸν κλιμάκων, τοὺς ὡδήγησαν ἐπὶ τέλους εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα κελλία,—στενότατον δωμάτιον, ἐκτάσεως δέκα μόλις τετραγωνικῶν ποδῶν, φωτιζόμενον ἀπὸ ἕνα μόνον μικρὸν φεγγίτην, μὲ χονδρότατα σιδηρᾶ ραβδία, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο σειρὰ ὁλόκληρος κατωφερῶν στεγῶν, ποὺ μόνον νὰ τας ἔβλεπε κανεὶς ἐζαλίζετο, ὅσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο.

Τοὺς ἔκλεισαν καὶ τοὺς ἄφησαν

Ἐν ᾧ συνέβαινον ὅσα διηγήθημεν ἀνωτέρω, ὁ Ρογῆρος καὶ ὁ φίλος του, ὁ σκαπανεὺς Βιλλαμπούκης, ἐξηκολούθουν νὰ μένουν εἰς τὸν Ἀργοναύτην, αὐστηρότατα ἐπιβλεπόμενοι καὶ ἀδυνατοῦντες νὰ ἐπιχειρήσουν νέαν δραπέτευσιν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶχαν παύσιν νὰ βασανίζουν τὸ κεφάλι των, διὰ νὰ ἐφεύρουν κανένα ἄλλον τρόπον σωτηρίας.

Δυστυχῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο διόλου εὔκολον, καὶ κάθε νέον σχέδιον τὸ ὁποῖον ἐσοφίζοντο, ἔμενεν ἀπραγματοποίητον, προσκόπτον κατὰ τῆς δικαίας καὶ ἐπιμόνου δυσπιστίας τῶν δεσμοφυλάκων.

Τότε ὁ Ρογῆρος συνέλαβε σχέδιον πραγματικῶς μέγα καὶ τολμηρότατον, ἀλλ' ὅμως κατορθωτόν.

Ἐπρόκειτο τίποτε ὀλιγώτερον ἢ περὶ στάσεως γενικῆς. Θὰ ἐπέπιπτον ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι αἰφνιδίως κατὰ τῆς ἀγγλοϊσπανικῆς φρουρᾶς τοῦ κατέργου, καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἀφώπλιζαν, θὰ ἔκοπτον τὰ πρυμνήσια, διὰ νὰ φθάσουν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ συναντήσουν ἐκεῖ τὸν γαλλικὸν στρατόν, ὁ ὁποῖος ἐπολιόρκει τὴν πόλιν.

Τὸ τολμηρὸν τοῦτο σχέδιον ἦτο πλῆρες δυσχερειῶν καὶ παντοειδῶν κινδύνων.

Ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ φοβῶνται τὴν προδοσίαν. Εὐτυχῶς ὀλίγιστοι ἦσαν μεταξὺ τῶν Γάλλων οἱ ἱκανοὶ νὰ διαπράξουν τοιαύτην ἀτιμίαν· ἐν τούτοις ὅμως ἠδύναντο νὰ εὑρίσκωνται καὶ μερικοὶ προδόται μεταξὺ τῶν πεντακοσίων ὀγδοήκοντα τεσσάρων αἰχμαλώτων τοῦ Ἀργοναύτου, ἤρκει δὲ νὰ εὑρεθῇ μόνον εἷς, διὰ νὰ προξενήσῃ τὴν μεγαλητέραν συμφοράν.

Ἔπειτα ἔπρεπε νὰ διέλθουν ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων καὶ τῶν ἱσπανικῶν φρουρίων· ἔπειτα καὶ ἄλλοι ἀναρίθμητοι κίνδυνοι, ἐκτὸς τῶν ἀπροόπτων, ἀνέμενον τοὺς τολμηροὺς δροπέτας.

Γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι οἱ ἥρωές μας δὲν ὀπισθοχώρουν πρὸ τῶν ἐμποδίων. Καὶ μετὰ ἕνα μῆνα, ἀφ' οὗ ἐνήργησαν μὲ ὅλας τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις, κατηχοῦντες, ἐνθαρρύνοντες, πείθοντες, ἀπειλοῦντες τοὺς δειλοτέρους ἐκ τῶν συντρόφων των, ἡ συνωμοσία εἶχε πλέον ἑτοιμασθῇ, καὶ δὲν ἔμενε παρὰ νὰ ὁρισθῇ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ἐκραγῇ ἡ στάσις.

Γεγονὸς ἀπροσδόκητον ἐπῆλθε νὰναπτερώσῃ τὰς ἐλπίδας τῶν αἰχμαλώτων καὶ νὰ τοις δώσῃ παράδειγμα πειστικώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους τοῦ Ρογήρου καὶ τοῦ Βιλλαμπούα.

Ἡ Ἀρχαία Καστίλλη, τὸ κάτεργον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσοντο οἱ αἰχμάλωτοι ἀξιωματικοί, ἀφώπλισε τὴν ἱσπανικὴν φρουράν, ἔθραυσε τὰ σχοινία του καὶ ἔπλευσε πρὸς τὴν ἀκτήν, τὴν νύκτα, βοηθούμενον ὑπὸ τοῦ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου καὶ τῆς παλιρροίας.

Οἱ κανονοβολισμοί, οἱ ὁποῖοι ἐρρίφθησαν ἐναντίον του μὲ λύσσαν, τρεῖς μόνον ἐφόνευσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ τὴν πρωΐαν εἶδον ἀποβιβαζομένους ἑπτακοσίους ἀξιωματικούς, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη τὸ στράτευμα τοῦ δουκὸς Βελλὺν μὲ φωνὰς ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς.

Ἡ Ἀρχαία Καστίλλη παρεδόθη εἰς τὰς φλόγας, καὶ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας φλεγομένη, ἦτο τρόπον τινὰ ὁ σωστικὸς φάρος, ὁ δεικνύων εἰς τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ προσορμισθοῦν,— τὸν λιμένα τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἡ τολμηρὰ αὕτη ἀπόδρασις ἔγινεν αἰτία νὰ διπλασιασθοῦν οἱ φρουροὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατέργων· συγχρόνως ὅμως ἐνέπνευσεν ἀδάμαστον θάρρος εἰς τοὺς αἰχμαλώτους τοῦ Ἀργοναύτου καὶ τοὺς ἐστήριξεν εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰψηφήσουν γενναίως πάντα κίνδυνον, διὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν φοβερὰν ἐκείνην αἰχμαλωσίαν.

Τὴν 26 Μαΐου, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, δηλαδὴ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀγγλικῶν καὶ ἱσπανικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἐπλήρουν τὸν λιμένα, κατὰ τὴν ὥραν τῆς παλιρροίας, ἡ ὁποία θὰ ὑπεβοήθει τὴν πρὸς τὴν ἀκτὴν κάθοδον, ὁ Ρογῆρος ἔδωσε τὸ συμπεφωνημένον σύνθημα.

Ἦτο ἐν σφύριγμα διὰ τοῦ αὐλοῦ παρετεταμένον.

Μόλις τὸ ἤκουσαν, ὅλοι οἱ γάλλοι στρατιῶται ἐπέπεσαν κατὰ τῶν στρατιωτῶν τῆς φρουρᾶς· καὶ κατὰ τῶν δεσμοφυλάκων, καὶ ἄλλους μὲν ἀφώπλισαν, ἄλλους δὲ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, κταλαβόντες τὰ ὅπλα των καὶ τὰ πολεμοφόδια, τὰ ὁποῖα παρέδωσαν εἰς τοὺς καλλιτέρους σκοπευτάς, διὰ νὰ τα μεταχειρισθοῦν ἐν καιρῷ.

Συγχρόνως πλεῖστοι ἐκ τῶν συνωμοτῶν ὥρμησαν εἰς τὰ σχοινία μὲ πελέκεις καὶ μὲ πρίονας, καὶ ὁ «Ἀργοναύτης, ἐλευθερωθεὶς ἀμέσως ἀπὸ τὰ δεσμά του, ὠλίσθησεν ἠρέμα πρὸς τὴν ξηράν.

Ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος ἦτο ὁ Ρογῆρος. Ὅλοι εἰς αὐτὸν ὑπήκουον χωρὶς διαμαρτυρίας, χωρὶς ἀντίρρησιν. Εἶχεν ἐπιβληθῆ διὰ τῆς εὐφυΐας του καὶ διὰ τῆς ἀταραξίας του· καὶ ὅλαι αἱ διαταγαί του ἐξετελοῦντο ἐν σιωπῇ καὶ χωρὶς καμμίαν σύγχυσιν.

Ὁ ἀγγλοϊσπανικὸς στόλος δὲν ἤργησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι κάτι τι ἔκτακτον συνέβαινε μέσα εἰς τὸ κάτεργον· καὶ περὶ τούτου ἐβεβαιώθη πλέον, ὅταν εἶδε τὸ πλοῖον ἔξαφνα νὰ κινῆται πρὸς τὴν ἀκτήν.

Ἀμέσως τότε δώδεκα φορτηγίδες, γεμᾶται στρατιώτας, προσέτρεξαν, καὶ μὲ αὐτὰς ἓξ κανονιοφόροι, καλῶς ἐξωπλισμέναι. Ὅταν ἐπλησίασαν ἀρκετά, ἕνας ἀξιωματικὸς διέταξε τοὺς Γάλλους νὰ παραδοθοῦν.

— Ποτέ! ἀπήντησαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα.

— Πῦρ! διέταξεν ὁ ἀξιωματικός.

Χάλαζα σφαιρῶν ἐρρίφθη κατὰ τοῦ πλοίου καὶ ὁ στολίσκος ἐπλησίασε διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ κάτεργον.

Ἀλλ' οἱ Γάλλοι ἤρχισαν νὰ ἐκσφενδονίζουν κατὰ τῶν φορτηγίδων λίθους, σφαίρας καὶ ἄλλα βαρέα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχον ἀναβιβάσῃ ἀπὸ τὸ κῦτος καὶ παρατάξῃ εἰς τὸ κατάστρωμα. Συγχρόνως οἱ ὡπλισμένοι μὲ τὰ τυφέκια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἁρπάσῃ ἀπὸ τοὺς φρουρούς, ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν εὐσταχώτατα κατὰ τῶν ἐπιδρομέων.

Ἐπὶ τοῦ κατέργου πέντε ἄνδρες μόνον ἐφονεύθησαν. Ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ὅμως ἐφονεύθησαν εἰκοσιτέσσαρες καὶ ἐπληγώθησαν πεντήκοντα.

Οἱ ἄγγλοι, βλέποντες τὸ μάταιον τῆς ἀποκείρας, ὀπισθοχώρησαν καὶ κατέφυγον ὀπίσω ἀπὸ τὰς κανονιοφόρους, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν νὰ πυροβολοῦν μὲ ὅλα των τὰ τηλεβόλα.

Ἓν πολεμικὸν τρίκροτον, ἡ Ἀγία Ἄννα, ἤρχισε νὰ κανονοβολῇ μετὰ τῶν ἄλλων· κατόπι τὸ φρούριον τοῦ Ποντάλ, κατόπι τὰ ὀχυρώματα τοῦ Κάδιξ· καὶ μετ' ὀλίγον πῦρ ἀκατάσχετον καὶ ὁρμητικὸν προσέβαλε τὸν Ἀργοναύτην ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Τὸ δυστυχισμένον κάτεργον, χωρὶς ἱστία, ἐκινεῖτο μὲ ἀπελπιστικὴν βραδύτητα. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον τῆς συμφορᾶς, ἤρχισε νὰ γίνεται ἄμπωτις, ἡ ὁποία τὸ παρέσυρε πρὸς τὸ πέλαγος, χωρὶς ἐλπίδα πλέον σωτηρίας!

Εὐτυχῶς δι' αὐτό, προσκρούει εἰς μίαν ὕφαλον καὶ ἐκεῖ σταματᾷ. Ἐν τῷ μεταξὺ νυκτόνει, τὸ πῦρ γίνεται ἀσθενέστερον, καὶ αἱ βόμβαι, αἱ ἐκσφενδονιζόμεναι ἀπὸ τὰ φρούρια, πίπτουν εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκτὸς μιᾶς, ἡ ὁποία ἐκρήγνυται εἰς τὸ κῦτος καὶ φονεύει πολλούς.

Ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τῆς κατεχομένης ὑπὸ τῶν Γάλλων, παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνίαν τὸν λυσσαλέον καὶ ἄνισον τοῦτον ἀγῶνα.

Εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ φρουρίου Ματαγόρδου, καταληφθέντος ὑπὸ τῶν γάλλων πρό τινων ἡμερῶν, ὁ στρατάρχης Βίκτωρ τοποθετεῖ μίαν πυροβολαρχίαν καὶ ἀρχίζει σφοδρὸν πῦρ κατὰ τῶν κανονιοφόρων, αἱ ὁποῖαι πολιορκοῦν τὸ κάτεργον.

Ὅλην τὴν νύκτα οἱ δυστυχεῖς φυγάδες ἀγρυπνοῦν, φοβούμενοι ἔφοδον. Καὶ ἄνωθεν τοῦ ἐλεεινοῦ σκάφους διασταυροῦνται ὀβίδες καὶ σφαῖραι.

Ὁ Ρογῆρος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς παραζάλης καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τοὺς συντρόφους του, τρέχει, ἐνθαρρύνει, ἀπειλεῖ, ἐπιβλέπει τὰ πάντα, πανταχοῦ παρών.

Τὴν πρωΐαν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἀγωνίας, ἀντηχεῖ τὸ ἐγερτήριον ἐκ τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου. Τὸ σύνθημα τοῦτο ἐγκαρδιόναι τοὺς αἰχμαλώτους, καὶ ἀρχίζουν μὲ πυρετώδη ζῆλον νὰ κατασκευάζουν σχεδίας.

Ἀπὸ τὴν ἀκτὴν στέλλονται γαλλικαὶ φαρτηγίδες, διὰ νὰ παραλάβουν τοὺς φυγάδας. Τότε ὁρμοῦν ὅλοι ἀτάκτως, συνωθοῦνται, συνθλίβονται ποῖος νὰ φθάσῃ πρῶτος, οἱ δὲ ναῦται, βλέποντες αὐτὸ τὸ κακόν, ἀπομακρύνονται, διὰ νὰ μὴ βυθισθῶσι τὰ πλοιάριά των ὑπὸ τὸ βάρος τόσων ἀνθρώπων.

Καὶ ὅσοι ἐρρίφθησαν ἤδη εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ φθάσουν τὰς ἀπερχομένας φορτηγίδας, πνίγονται, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιστρέφουν πάλιν εἰς τὸ κάτεργον!

Πρὸς ἐπίμετρον ἐγείρεται ἄνεμος τόσον ἰσχυρός, τόσον μανιώδης, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ σταλῶσι καὶ πάλιν αἱ φορτηγίδες! Διὰ τοῦτο καταφεύγουν ἐκ νέου εἰς τὰς σχεδίας, τὰς ὁποίας ἐξακολουθοῦν νὰ κατασκευάζουν μὲ μεγάλην σπουδήν, ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλην ἀταξίαν.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, τὰ ἐχθρικὰ τηλεβόλα ἐξηκολούθησαν τὸ ἔργον των. Τὸ κατάστρωμα τοῦ Ἀργοναύτου εἶνε ἐστρωμένον μὲ πτώματα.

Τὸ ἀπόγευμα, περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, ὁ ἄνεμος ἐπὶ τέλους ἐκόπασεν: αἱ φορτηγίδες ἠμπόρισαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ ὅλοι οἱ αἰχμάλωτοι κατώρθωσαν νὰ ἐπιβιβασθοῦν, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀκτήν, ὅπου τοὺς ἀνέμενεν ἡ τόσον ποθητὴ ἐλευθερία!

Οἱ ναῦται τοῦ στρατάρχου Βίκτωρος ἔδειξαν μεγάλον ἡρωϊσμὸν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Πυρκαϊὰ εἶχεν ἐκραγῇ ἤδη ἐπὶ τοῦ Ἀργοναύτου, καὶ ἐκεῖνοι ὥρμων καὶ ἔσωζον ἀπὸ τὰς φλόγας τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πληγωμένους.

Τελοσπάντων οὐδεὶς ζωντανὸς ἔμενε πλέον ἐπὶ τοῦ κατέργου, καὶ ὁ Ρογῆρος ἀπῆλθε τελευταῖος μὲ τὸν φίλον του Βιλλαμπούαν, ὁ ὁποῖος δὲν τον εἶχεν ἀφήσῃ οὔτε στιγμήν.

Ἐκ τῶν τετρακοσίων ὀγδοήκοντα τεσσάρων αἰχμαλώτων τοῦ Ἀργοναύτου, διακόσιοι μόνον ἐσώθησαν. Ἐκ τῶν λοιπῶν οἱ μὲν ἐφονεύθησαν, οἱ δὲ ἐπνίγησαν; οἱ δὲ ἐκάησαν!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΑΚΟΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

ΠΡΟΔΟΜΟΣ,— εἰς τὸν ὁποῖον ἐπιστρέφομεν μετὰ τὸν περίπατόν μας ἀνὰ τοὺς ἐμπροσθίους διαδρόμους, — εἶνε τετράγωνος, πλακόστρωτος, μὲ διπλοῦν λαμπτῆρα, ἀνηρτημένον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, μ' εὐρὺ ἄνοιγμα εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ βάθους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἡ ἐσωτερικὴ κλίμαξ, μὲ δύο ἐξόδους ἑκατέρωθεν πρὸς τοὺς διαδρόμους τῶν προκυλίων. Οἱ τοῖχοι εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ μεγάλους πίνακας, κλεισμένους μὲ δικτυωτὰ φύλλα ὡς ἐρμάρια, ἐντὸς τῶν ὁποίων τοιχοκολλῶνται ἀγγελίαι, ἀφορῶσαι τοὺς φοιτητάς: ἔγγραφα, προκηρύξεις τῆς Πρυτανείας, προγράμματα μαθημάτων, δηλώσεις καθηγητῶν, ἀγγελίαι ἐπιστημονικῶν βιβλίων, κτλ. κτλ. Καὶ πρὸ αὐτῶν συνωστίζονται οἱ φοιτηταί, μετὰ κόπου ἀναγινώσκοντες ὄπισθεν τοῦ δικτύου τὰς τόσον ἐνδιαφερούσας ἐκείνας γραμμάς, τὰς ἐπισήμους, τὰς ἐπιβλητικάς, ἐπικυρωμένας μὲ τὴν σφραγῖδα τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Πρυτάνεως ἢ τοῦ Κοσμήτορος. Ἐν τούτοις εἷς ἄλλος πίναξ, ἀνεπίσημος αὐτός, χωρὶς δίκτυ, ἐλεύθερος καὶ δημοκρατικός, κινεῖ περισσότερον τὴν προσοχήν μου. Εἶνε ὁ κοινὸς πίναξ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ φοιτηταὶ τοιχοκολλοῦν τὰς εἰδοποιήσεις των. Καὶ βλέπεις: «Παρακαλεῖται ὁ δεῖνα φοιτητὴς νὰ διέλθῃ ἐκ τοῦ Ξενοδοχείου τάδε τὴν δεῖνα ὥραν, διὰ σπουδαίαν του ὑπόθεσιν» ἢ: «Παρακαλεῖται ὁ φοιτητὴς Α. νὰ ἐνταμώσῃ τὸν κ. Β. εἰς τὸ τάδε καφενεῖον, διὰ νὰ λάβῃ ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ πατρός του» ἢ ἀκόμη συγκινητικώτερον: «Ὁ φοιτητὴς Β. ἄρτι ἐπανελθὼν ἐκ Μυτιλήνης, ζητεῖ τὸν συμπολίτην του φοιτητὴν Γ, διὰ νὰ τῷ παραδώσῃ χρήματα.» Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, καθ' ἑκάστην οἱ φοιτηταὶ πρῶτα ἀναγινώσκουν τὸν ἀνεπίσημον πίνακα, καὶ ἔπειτα τοὺς ἐπισήμους. Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν ἤμουν φοιτητής, αὐτὸ ἔκαμνα.

Ἀλλ' ἂς ἀναβῶμεν τὴν ἐνώπιόν μας μαρμαρίνην κλίμακα. Ἰδοὺ μία μεγάλη θύρα, μὲ λαμπρὰς παραστάδας. Ἀνοίγει, καὶ εὑρισκόμεθα πρὸ τῆς αἰθούσης τῶν τελετῶν. Πόσον εἶνε μεγάλη! Κατέχει ὅλην σχεδὸν τὴν κάθετον τοῦ Π. Ἀλλὰ καὶ τί μεγαλοπρεπής, τί ὡραῖα στολισμένη! Ἔχει κυανῆν ὀροφήν, περιοικιλμένην δι' ἀργυρῶν ἀστέρων, χρυσοῦς πολυελαίους, ὡραῖα ποικίλματα ἐπὶ τῶν κεραμοχρόων τοίχων, κομψὰ θεωρεῖα ἑκατέρωθεν, καὶ μακρὰς σειρὰς καθισμάτων διὰ τοὺς ἀκροατάς. Τὸ βῆμα ἐγείρεται κατάχρυσον, μεταξὺ τῶν δύο στύλων, οἱ ὁποῖοι ὑποβαστάζουν τὴν ὀροφήν, καὶ πλησίον του ὑψοῦται τὸ λάβαρον τοῦ Πανεπιστημίου, λευκόν, μὲ τὴν ἀρχαϊκὴν Ἀθηνᾶν κεντημένην ἐν τῷ μέσῳ. Ὄπισθεν, εἰς τὸ βάθος, τοὺς τοίχους καλύπτει πλουσία πινακοθήκη. Εἶνε αἱ προσωπογραφίαι ὅλων τῶν ἀποδιωσάντων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του. Ὁποία σεβαστὴ ὀμήγυρις σοφῶν καὶ πόσην ἐπιβλητικότητα χαρίζει εἰς τὴν ὡραίαν αἴθουσαν! Ἐδῶ λαμβάνουν χώραν αἱ πανεπιστημιακαὶ τελεταί, ἐκ τῶν ὁποίων δύο τακτικαὶ κατ' ἔτος: Ἡ μία εἶνε ἡ ἐπίσημος ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν, ὅταν ὁ παλαιὸς πρύτανις παραδίδῃ τὴν ἀρχὴν εἰς τὸν νέον, καὶ ἐκφωνοῦν καὶ οἱ δύο, διαδεχόμενοι ἀλλήλους εἰς τὸ βῆμα, τὸν κατάλληλον λόγον. Ἡ ἄλλη εἶνε ἡ ἀπονομὴ τοῦ Βραβείου εἰς τὸν Λασάνειον Δραματικὸν Ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον τελεῖ τὸ Πανεπιστήμιον. Κατ' ἔτος δηλαδή, ἐκ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον ἔργων, βραβεύεται μία κωμῳδία καὶ ἓν δρᾶμα, μὲ χίλια φράγκα ἕκαστον καὶ μὲ στέφανον δάφνης. Ὁ εἰσηγητὴς τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς ἀναγινώσκει ἐκεῖ δημοσίᾳ τὴν ἔκθεσιν, καὶ ὁ πρύτανις κατόπιν ἀποσφραγίζει τὰ δελτία καὶ ἀπαγγέλλει τὰ ὀνόματα τῶν βραβευθέντων ποιητῶν. Καὶ ἂν εἶνε παρόντες, προσέρχονται οὗτοι καὶ στέφονται ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας στιγμὰς εἰς τὸν βίον ἑνὸς ποιητοῦ! — Αἱ ἄλλαι τελεταὶ εἶνε ἔκτακτοι, ὅπως π. χ. φέτος ἡ τῆς 25ης Μαρτίου, τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνεν ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος πανηγυρικὸς λόγος τοῦ κ. Σ. Λάμπρου.

Ἐξερχόμενοι τῆς αἰθούσης τῶν τελετῶν, ἀντὶ νὰ κατεβῶμεν τὴν κλίμακα διὰ τῆς ὁποίας ἀνήλθομεν, ἀναβαίνομεν μίαν ἄλλην, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἔμπροσθέν μας, καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Κατέχουν αὗται ὅλον τὸν ἐπάνω ὄροφον τῆς ἐμπροσθίας πλευρᾶς τοῦ κτιρίου. Δύο μεγάλα ἀναγνωστήρια, ἓν διὰ τοὺς φοιτητὰς καὶ τὸ κοινόν, καὶ ἄλλο διὰ τοὺς λογίους καὶ τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, φωτιζόμενα δι' εὐρέων φεγγιτῶν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, φιλοξενοῦν καθ' ἑκάστην πλῆθος ἀναγνωστῶν, πάσης ἡλικίας καὶ τάξεως. Μία ἱερὰ σιωπὴ βασιλεύει ἐκεῖ-μέσα. Μόλις ἀκούεται κάπου-κάπου κανένας ψίθυρος καὶ ὁ θροῦς τῶν στρεφομένων φύλλων τῶν βιβλίων. Εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια εἶνε συσσωρευμένα εἰς ἀλλεπάλληλους θήκας ὑψηλάς, αἱ χιλιάδες καὶ αἱ μυριάδες τῶν βιβλίων. Μένει κανεὶς ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ θησαυροῦ ἐκείνου, τοῦ ἐντύπου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγκλείεται ὅλη ἡ σοφία τῶν αἰώνων!.. Ἀλλὰ τὸ θέαμα θὰ εἶνε ἀκόμη ἐπιβλητικώτερον, ὅταν ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἐγκαθιδρυθῇ εἰς τὸ δι' αὐτὴν προωρισμένον εὐρὺ οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον εἴδομεν πρὸ ὀλίγου ἡμιτελές. Ἐδῶ ὁ χῶρος εἶνε μικρὸς διὰ τὸν πλοῦτόν της, καὶ δὲν εὑρίσκεται ἀκόμη ἐν ἀνέσει...

Ἐπιστρέφομεν καὶ κατερχόμεθα. Μὲ τὰχὺ βλέμμα τῶρα—διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν μας,— θὰ ἐπισκοπήσωμεν τὰ δύο μεγάλα προαύλια, μὲ τὰς μαρμαρίνας κρήνας ἐν τῷ μέσῳ, θὰ διέλθωμεν τὰ περιστύλια, τὰ ὁποῖα τὰ διαθέτουν, θὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰ γραφεῖα τοῦ Πανεπιστημίου,—ἐκ τῶν ὁποίων μεγαλοπρεπέστερον εἶνε ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον συνεδριάζει ἡ Σύγκλητος, — θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ εὐρὺ ἀμφιθέατρον τῶν παραδόσεων καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐξετάσεων, εἰς τὴν ὀπισθίαν πλέον πλευρὰν τοῦ κτιρίου . . . καὶ ἐδῶ θὰ σταματήσωμεν. Τὸ τμῆμα τοῦτο τοῦ κτιρίου, τὸν ἄνω ὄροφον τοῦ ὁποίου κατέχει τὸ Φυσιογραφικὸν Μουσεῖον, εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας. Καὶ θὰ το περιγράψωμεν ἐν ἐκτάσει, ὅταν ἄλλοτε θὰ κάμωμεν τὸν περίπατόν μας διὰ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

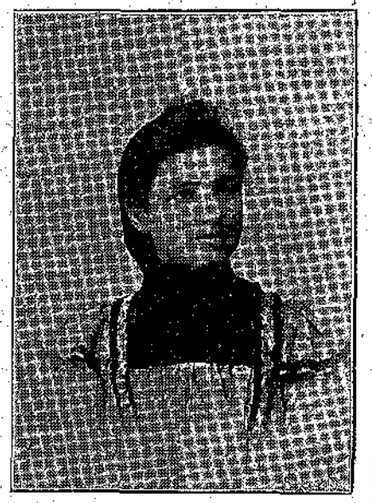

ΓΑΥΚΕΙΑ ΕΛΠΙΣ

Βραβευθεῖσα διὰ τὴν πρὸς τὸν Ἀνανίαν ἐπιστολήν της.

(Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1898, σελ. 426.)

ΒΑΡΚΑ

Βάρκα πάγει, πάγει, πάγει
μέσα 'στ' ἄγρια πελάγη:
Πές μου ποιος τὴν προφυλάγει
ἀπὸ κῦμα καὶ βουνό;
Βάρκα πάγει πάγει πάγει
μέσα 'στ' ἄγρια πελάγη.
Ὁ Θεὸς τὴν προφυλάγει
ἀψηλὰ ἀπ' τὸν οὐρανό.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 93)

Χάσματα, ὁπαὶ βαθεῖαι ἔχανον ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, σχηματισθεῖσαι ἀπὸ τοὺς πόδας τῶν διελθόντων ἐλεφάντων. Μερικὰ μέρη θὰ ἦσαν πολὺ βαλτώδη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν βροχῶν, ἀλλ' ἡ ἔκτακτος ξηρασία εἶχε στερεοποιήσει τὸ ἔδαφος. Ἐνίοτε, ἀφίνοντες τὸν λειμῶνα μὲ τὸν ἀπέραντον ὁρίζοντα, εἰσεχώρουν εἰς δάση ἀκακιῶν, μεγάλα σκοτεινὰ δάση, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχον διασχίσει, ὅταν ἀπεβιβάσθησαν. Πρὸ πολλοῦ οἱ ταξειδιῶται εἶχον ἀφήσει ὀπισθέν των τὴν θάλασσαν· ἐπροχώρουν δὲ τώρα κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν πρὸς δύσμάς, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τῶν μαύρων, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον, ὡς ἐφαίνετο, κάλλιστα τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐξηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ δεικνύουν εὐμενεῖς διαθέσεις πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους των. Τοῖς προσέφερον σῦκα καὶ βανάνας, ἐσταμάτων ὀσάκις ἡ Κοραλία καὶ ἡ Λίνα ἐδείκνυον σημεῖα κοπώσεως, καὶ ἐν γένει τοὺς ἐπρόσεχαν καὶ τοὺς ἐπεριποιοῦντο.

Τὴν νύκτα ἐστσμάτησαν, καὶ ὅπως τὴν προτεραίαν, ἀπεκοιμήθησαν ναναριζόμενοι ἀπὸ τοὺς μηκυθμοὺς καὶ ἀπὸ τὰς ὠρυγὰς τῶν θηρίων. Ἀλλ' ἡ κόπωσις τῶν ὁδοιπόρων ἦτο τόσον μεγάλη, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ Λίνα ἀπεκοιμήθη μόλις ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς χλόης, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Μκργαρόνας, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇ ἀπὸ τὰς ἀγρίας φωνὰς τῆς ἐρήμου.

Τὴν ἐπαύριον ἡ πεζοπορία ἐπανελήφθη ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους. Ὁ Μπρέκος δὲν ἀπεχωρίζετο τὸν Γεράρδον, καὶ μολονότι ἡ ἰσχυρῶς ἀπόζουσα βαφή, ἡ ὁποία ἐκάλυπτε ὅλον τὸ σῶμα τοῦ νεαροῦ μαύρου, καθίστα τὴν γειτνίασίν του πάρα πολὺ ὀχληράν, ὁ Γεράρδος τὸν ὑπέφερεν ἀγογγύστως εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ κάμῃ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μαύρων τοιαύτας προόδους, ὥστε τὴν ἑσπέραν ἠμποροῦσε πλέον νὰ συνενοῆται κάλλιστα μὲ τὸν νέον του φίλον.

Οὕτως ὁ Γεράρδος ἔμαθεν ὅτι τὸ ἐπίθετον Μλιζού, τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὸν Λεγκέν, ἐσήμαινε γενειοφόρος· οἱ μαῦροι ἔτρεφον βαθὺν σεβασμὸν πρὸς τὰς μεγάλας γενειάδας, ἡ δὲ γενειὰς τοῦ Λεγκέν, ἡ ἄφθονος καὶ πυρρά, τοῖς εἶχε κάμῃ ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Τὸ ἐπίθετον Βαγιὰν ἐσήμαινε, καθὼς εἶχε μαντεύσῃ κάλλιστα ἡ Κοραλία, γενναῖος, τολμηρός· ὁ δὲ Γεράρδος δὲν ἐκολάκευθη ὀλίγον, διότι οἱ μαῦροι τῷ ἀνεγνώρισαν τοιοῦτον προτέρημα.

Ἐξ ὅσων ἐνόει ἀπὸ τὰς ὁμιλίας τοῦ Μπρέκου, ὁ νεαρὸς γάλλος συνεπέρανεν ὅτι οἱ Σομαλῆδες, ταξειδεύοντες κατὰ μῆκος τῆς παραλίας, διέκοπτον τώρα τὸ ταξείδιόν των, διὰ νὰ ὁδηγήσουν τοὺς αἰχμαλώτους πρὸς τὸν ἀρχηγόν των Ἀμπροῦκον, πατέρα τοῦ Μπρέκου, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλην του χαρὰν βεβαίως θὰ ἐδέχετο τοὺς διακεκριμένους ἐκείνους ξένους. Ἔζη εἰς ἓν χωρίον, ὅπου ἠδύναντο νὰ φθάσουν μετὰ πορείαν πέντε μόλις ἡμερῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ παρουσία τῶν γυναικῶν ἐπεβράδυνε κατ' ἀνάγκην τὸ ταξείδιον, δὲν θὰ ἔφθανον παρὰ μετὰ ἕνδεκα ἡμέρας τοὐλάχιστον.

Ἐν τούτοις ἡ μακρὰ ὁδοιπορία ἐπερατώθη ἄνευ ἀπευκταίου, καὶ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, μόλις ἐσημειώθη μακρόθεν ἡ προσέγγισις τῶν ταξειδιωτῶν, ἐχαιρετίσθησαν διὰ κραυγῶν ἰσχυρῶν, καὶ πολὺ πρὶν εἰςέλθουν εἰς τὸ χωρίον, περιεκυλώθησαν ἀπὸ ὁμίλον ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων πάσης ἡλικίας. Οἱ μαῦροι οὗτοι, συνωθούμενοι, συνωστιζόμενοι, χειρονομοῦντες καὶ κραυγάζοντες ὡς τρελοί, τοὺς παρέσυραν καὶ τοὺς ὡδήγησαν θριαμβευτικῶς μέχρι τῆς ἐπισημοτέρας καλύβης τοῦ χωρίου, εἰς τὴν ὁποίαν κατῴκει ὁ Ἀμπροῦκος.

Εἴπομεν, ὅτι ὁ Γεράρδος ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας ἦτο ἤδη εἰς θέσιν νὰ συνεννοῆται μὲ τὸν Μπρέκον. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἑνδεκαημέρου ταξειδίου, κατώρθωσαν νὰ μάθουν ὁπωσδήποτε τὴν γλῶσσαν τῶν ἰθαγενῶν καὶ οἱ ἄλλοι αἰχμάλωτοι, προπάντων ἡ Καρολία· οὕτως ὥστε, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην τοῦ ἀρχηγοῦ,—ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέμεινεν ἐκεῖ, μολονότι πολὺ θὰ ἐπεθύμει καὶ αὐτὸς νὰ τρέξῃ εἰς προϋπάντησίν των, —οἱ ξένοι ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐκφράσουν καταλήπτως τὰς θελήσεις των, ἢ μᾶλλον τὰς ἐπιθυμίας των, διότι δυστυχῶς εὑρίσκοντο ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν τῶν ἀγρίων ἐκείνων.

Ἐν τούτοις μὲ τολμηρὸν ὕφος ὁ Γεράρδος ἐδήλωσεν, ὅτι συγκατετίθεντο νὰ μείνουν εἰς τὸ χωρίον, ἄν τοις παρεχώρουν μόνον μίαν καλύβην, ὁλωσδιόλου καινουργῆ, διότι αἱ καλύβαι τῶν ἰθαγενῶν ἐμυρμηκίων ἀπὸ ἐνοίκους παντὸς εἴδους, ἀπὸ τῶν χοίρων καὶ λοιπῶν κατοικιδίων, μέχρι τῶν ἐντόμων, τὸ ὄνομα τῶν ὁποίων δὲν προφέρουν ποτὲ οἱ εὐγενεῖς Εὐρωπαῖοι. . .

Ὁ Ἀμπροῦκος,—μαῦρος πεντηκοντούτης, μὲ τοὺς πονηροτέρους ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, — ἠρώτησε τότε τὸν Γεράρδον τί θὰ του ἔδιδεν εἰς ἀνταλλαγμα τῆς καλύβης.

— Θὰ σου δώσω αὐτὸ τὸ τίκ-τάκ, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ὁ ὁποῖος εἶχε παρατηρήσῃ τὸν σεβασμόν, καὶ σχεδὸν τὸν τρόμον, τὸν ὁποῖον ἐπροξένει τὸ ὡρολόγιόν του εἰς τὸν Μπρέκον. Ἀλλὰ πρόσεξε καλὰ

νὰ μή με γελάσῃς, διότι τὸ τίκ-τάκ θὰ σου ψοφήσῃ καὶ δὲν θὰ σου χρησιμεύῃ πλέον εἰς τίποτε. Ἂν μου κάμῃς ἕνα σπίτι καθὼς τὸ θέλω, θὰ μείνουμε μαζί σας, καὶ ἡ Νγενγέση καθὼς καὶ ἡ Κουέζη θὰ καταδεχθοῦν νὰ διδάξουν τὰς θυγατέρας σας μερικὰς ἀπὸ τὰς τέχνας τῶν πολιτισμένων γυναικῶν· ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νὰ μας ἀφήσῃς νὰ φύγωμεν ἀμέσως.

— Οὐά! ἔκαμεν ὁ Ἀμπροῦκος εἰς τὴν γλῶσσάν του. Νὰ σας ἀφήσω νὰ φύγετε; Ποτέ! Δὲν εἰξεύρεις λοιπὸν ὅτι δοξάζω τὸν οὐρανὸν ποῦ ἀξίωσε τὸν υἱόν μου νὰ κάμῃ τόσον ἔκτακτον συναπάντημα εἰς τὸ πρῶτόν του ταξείδι; Ὄχι, ὄχι· ὅ,τι πιάνουν οἱ Μασσέκοι, δέν το ἀφίνουν ποτέ . . . ἀλλὰ θὰ μου δώσῃς καὶ σὺ τὸν λόγον σου, ὅτι δὲν θὰ ἐπιχειρήσετε ποτὲ νὰ δραπετεύσετε· ἀλλοιώτικα θὰ σας κρατήσω φυλακισμένους ἐδῶ εἰς τὸ σπίτι μου.»

Ἡ πρότασις ἐφάνη πολὺ δυσάρεστος εἰς τὸν Γεράρδον, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰθετήσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἔστω καὶ διδόμενον πρὸς ἕνα ἄγριον τῆς Ἀφρικῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἀλλέως, συγκατετέθη, ἐπιφυλαχθεὶς νὰ ἐνεργήσῃ ἀργότερα διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ δι' αὐτῆς νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Ἀμπροῦκον νὰ τοις δώσῃ τὴν ἐλευθερίαν των. Ἄλλως τε δὲν ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ πολὺ δυσηρεστημένος, διότι, μολονότι ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ τοὺς κάμῃ αἰχμαλώτους, τοὺς ἔρριψεν ὅμως εἰς χεῖρας ἀγρίων σχετικῶς μειλιχίων, οἱ ὁποῖοι, ἕως τώρα τοὐλάχιστον, δὲν τους ἐκακομεταχειρίσθησαν διόλου.

Ὁ Γεράρδος λοιπὸν ἐνεχείρισεν ἐπισήμως τὸ ὡρολόγιόν του εἰς τὸν Ἀμπροῦκον, ὁ ὁποῖος, πλήρης χαρᾶς, ἔδωκεν ἀμέσως διαταγὴν εἰς τοὺς δούλους του νὰ κτίσουν μίαν μεγάλην καλύβην διὰ τοὺς φίλους του, ἐπὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον θὰ προσδιώριζαν αὐτοί,— ὀλίγον ἔξω τοῦ χωρίου. Ἠκροετήρησαν δὲ μετὰ χαρᾶς, ὅτι οἱ ἄγριοι εἶχον τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς· διότι μόλις ὁ Γεράρδος ἔδωσε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, ἀμέσως ὁ Ἀμπροῦκος διέταξε νὰ τους ἀφήσουν ἐλεύθερους, καὶ ἡ αὐστηρὰ ἐκείνη ἐπίβλεψις, τὴν ὁποίαν ὑπέστησαν διαρκοῦντος τοῦ ταξειδίου, ἔπαυσεν ἀμέσως. Ἀφ' ἑτέρου οἱ μαῦροι ἐργάται ἤρχισαν αὐθημερὸν νὰ κατασκευάζουν τὴν καλύβην, ἀρκετὰ καλήν, μὲ τοίχους ἀπὸ λάσπην, μὲ στέγην ἀπὸ ἄχυρον, χωρισμένην εἰς δύο δωμάτια διὰ ξυλοτοίχου, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ αἰχμάλωτοι θὰ ἠμποροῦσαν τοὐλάχιστον νὰ κοιμῶνται ἡσύχως.

Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν συνέντευξίν των μὲ τὸν ἀρχηγόν, οἱ αἰχμάλωτοι ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς καλύβης, τῆς ὁποίας ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο πολὺ πνιγηρά. Ἀμέσως τότε εὑρέθησαν περικυκλωμένοι ἀπὸ ὅλον τὸν πληθυσμὸν τοῦ χωρίου. Ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου μέχρι τοῦ νεωτέρου, προσέτρεξαν νὰ παρατηρήσουν ἐκ τοῦ πλησίον μὲ ἀνοικτὸν στόμα τοὺς λευκοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τοῖς ἐφαίνοντο τόσον παράξενοι, ὅσον θὰ ἐφαίνοντο εἰς ἡμᾶς οἱ κάτοικοι τῆς σελήνης. Πολλοί, ἐπὶ τῇ θέᾳ των, ἔπιπτον χαμαί, ἐκβάλλοντες κραυγὰς τρόμου. Ἀραπάκια τρομαγμένα ἐκρύπτοντο ὄπισθεν τῶν μαύρων μητέρων των, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ λευκοὶ ἐκεῖνοι θὰ τα ἔτρωγαν. Γυναῖκες προσέπιπτον πρηνεῖς, ψιθυρίζουσαι ἱκεσίας· ἄλλαι ἐξέβαλλον κραυγὰς ὀξείας καὶ σπαρατεταμένας. Τέλος πάντων ἡ ἐντύπωσις ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἡ Κοραλία, γελῶσα ὀλοψύχως, ἥρπασε καθὼς διήρχετο ἕνα ἀραπάκι δύο ἢ τριῶν ἐτῶν, ὀλόγυμνον,— ἐκτὸς ἑνὸς φυλακτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσεν εἰς τὸν λαιμόν,—τὸ ἐσήκωσε, τῆς ἐφάνη εὔμορφον, καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπιθέσῃ τὰ χείλη της ἐπὶ τῆς παχυλῆς παρειᾶς του. Ἐκεῖνο διέκοψεν ἀμέσως τὸν σπαρακτικὸν θρῆνόν του, ἡσύχασεν ἔξαφνα καὶ ἐχαμογέλασεν ὅσον ἠμποροῦσε γλυκύτερα, ψιθυρίζον: Καμπό! Καμπό! — τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπιφώνημα μεγάλου θαυμασμοῦ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν μαύρων. Ὅταν ἡ νεᾶνις τὸ ἀπέθεσε κάτω, εὑρέθη πολιορκημένη ἀπὸ ὅλον τὸ γυναικεῖον φύλον τοῦ χωρίου, τὸ ὁποῖον, ἀναθαρρήσαν ἀπὸ τὴν καλωσύνην, τὴν ὁποίαν ἔδειξε πρὸς τὸ ἀραπάκι, ἔπαυσε πλέον νὰ φοβῆται καὶ τὴν παρετήρει μὲ ζωηροτάτην περιέργειαν. Καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες ἐψιθύριζον, ἐγελοῦσαν, ὠθοῦντο διὰ τοῦ ἀγκῶνος — ὅπως κάμουν ἐνίοτε καὶ αἱ λευκαὶ ἀδελφαί των . . . Ἦσαν χαμηλοῦ ἀναστήματος καὶ κάπως ὀλιγώτερον ἄσχημοι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

Ἐν τούτοις μερικαὶ ἀπὸ τὰς ἀγρίας αὐτὰς νεάνιδας, ἐνδεδυμέναι δι' ἐγχωρίου ὑφάσματος καὶ ἐστεμμέναι μὲ ἄνθη καὶ φυλλώματα, δὲν ἐστεροῦντο ὁλωσδιόλου χάριτος. Ἡ Καρολία ταῖς ἐμειδίασε, ταῖς ἀπηύθυνεν εὐμενεῖς τινας λέξεις εἰς τὴν γλῶσσάν των καὶ ταις ἐπέτρεψε νὰ την πλησιάσουν. Ἀλλὰ γρήγορα μετενόησε διὰ τοῦτο· ὅταν μία ἐτόλμησε νὰ θωπεύσῃ μετὰ θυμασμοῦ τὴν ξανθὴν κόμην τῆς νεάνιδος, ὅλαι ἠθέλησαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον, καὶ ἐστενοχώρησαν τόσον πολὺ τὴν Κοραλίαν, ὥστε ἐδέησε νὰ παρέμβῃ ὁ ἱπποτικὸς Μπρέκος καὶ νὰποδιώξῃ μακρὰν, ὠθῶν καὶ κτυπῶν, τὰς ὀχληρὰς ἐκείνας.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΖΑΝΤΟΣ

(Μεσαιωνικὸν διήγημα.)

(Τέλος· ἴδε σελ. 96.)

Γ'.

Ἡ ἡμέρα ἔλαμψεν εἰς οὐρανὸν διαυγέστατον, ὅτε ὁ κόμης μὲ τοὺς ἄνδρας του ἔφθασεν εἰς τὸ δάσος. Ὁ Ζάντος ἐγνώριζεν ὅλα τὰ μονοπάτια, καὶ ἐκεῖ κατὰ διαταγήν του εἴκοσι πέντε μὲν ἄνδρες ἐτοποθετήθησαν εἰς ὅλας τὰς περιξ διόδους, αὐτὸς δὲ πάντοτε ἐμπρὸς μετὰ τοῦ κόμητος Ἀλβέρτου Δ' Αἰγγλενοὰρ καὶ τῶν ὑπολοίπων ἀνδρῶν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος· τέλος ἔφθασαν πλησίον ἀνοικτοῦ τοπίου, πανταχόθεν περικυκλωμένου ὑπὸ δένδρων, ὅπου καλύβαι μικραὶ εἶχον στηθῆ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

«Κοιμοῦντ' ἀκόμη, εἶπεν ὁ Ζάντος. Αἴ καὶ νὰ ξέρατε, πῶς θὰ σας ξυπνήσωμε!»

Εὐθὺς δ' ἀμέσως, ἀφοῦ ἐτοποθέτησεν ἑπτὰ-ὀκτὼ στρατιώτας παραπλεύρως ἑκάστης θυρίδος τῶν καλυβῶν, ὁ νέος ἀρχηγὸς ἔνευσε, καὶ στρατιῶται τινες, κρατοῦντες σάλπιγγας, ὅλοι ὁμοῦ αἰφνιδίως ἐσάλπισαν ἑορτάσιμον καὶ φαιδρὸν σάλπισμα· αὐτοστιγμεὶ πάντες οἱ λησταὶ ἔντρομοι ἐξῆλθον τῶν καλυβῶν των καὶ πρὶν ἀκόμη λάβουν κοιρὸν νὰ ξιφουλκήσουν, ὡς λυσσαλέα θηρία ὠρυόμενοι, εὑρέθησαν δεμένοι καὶ ὡδηγήθησαν εἰς τὸν λειμῶνα, ὅπου ἀπὸ ὅλα τὰ πέριξ συνέρρευσαν οἱ γεωργοὶ καὶ χωρικοί.

Ὅλοι δὲ οὗτοι εἶχον κάτι τι νὰ εἴποῦν ἐναντίον τῶν κακούργων καὶ ὅ,τι ἠκούετο, ἐνόμιζέ τις ὅτι ἦτο συμφωνία παραπόνων καὶ καταρῶν:

«Μοῦ ἔκλεψαν τὴν ἀγελάδα μου!»
— Μοῦ ἔκαψαν τὸ σπιτάκι μου!
— Εἰς θάνατον! . . εἰς θάνατον!..
— Μοῦ ἀφάνισαν τὰ γεννήματά μου!
— Εἰς θάνατον!
— Μοῦ ἐρρίμαξαν τὰ σπαρτά μου!
— Μοῦ ἐσκότωσαν τὸ παιδάκι μου!.. Τὸ ἀκριβό μου παιδάκι!
— Εἰς θάνατον! Εἰς θάνατον! Εἰς θάνατον!

« Εἰς θάνατον! . . . » Σελ. 105. στήλ. γ'.

— Μὰ αὐτὸ δὲν θαρρῶ· ἀπήντησεν ὁ κόμης.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ λειμῶνος ἔρρεε χείμαρρος.

Ὅλους δὲ τοὺς κακούργους, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, κρεμάσαντες εἰς τὸν λαιμὸν των βαρεῖαν πέτραν, ἔρριψαν εἰς τὸ ρεῖθρον. Ὁ Ἀντώνιο ὑπελείπετο μόνον, ὁ ὁποῖος ὅμως καθ' ἣν στιγμὴν οἱ οἱ στρατιῶται ἡτοιμάζοντο νὰ τὸν ἀρπάσουν :

«Κύριε κόμη, εἶπε, μπορῶ νὰ σας ξεμυστηρευθῶ ἕνα μυστικό, ποῦ θἆνε κρῖμα νὰ το πάρω μαζί μου 'ς τὸν τάφο!

— Ἄφησε αὐτὲς τὲς κατεργαριὲς καὶ μὴ θέλης νὰ γλυτώσης τὸ κεφάλι σου μὲ κανένα μεγάλο σου ψέμμα· ἀπήντησεν ὁ Ἀλδέρτος Δ' Αἰγγλενοάρ.

— Εἰς θάνατον! Εἰς θάνατον! ἔκραξαν οἱ χωρικοί.

— Κύριε κόμη, ἂν ἐμπορεῖς νὰκούσης μονάχα μία λέξι, ἕνα λόγο μοναχά, θὰ σ' ἔκαμα εὐτυχισμένο ὡς που νὰποθάνης.

— Εἰς θάνατον! ἐκραύγασε κάποιος πάλιν.

Ἀλλ' ὁ λῃστὴς ἦτο γενναῖος, καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς κραυγάζοντας, ἠτένισεν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺ μὲ βλέμμα ἐταστικόν, ἐνῷ ὑψοῦντο μανιώδεις ἐναντίον του κραυγαί, καί :

«Ἐμπρός! εἶπεν· ἂς προβάλῃ ἕνας ἀπὸ τοῦ λόγου σας νὰ μου εἰπῇ, πῶς ὁ Ἀντώνιο ἔχει κανένα γελάσῃ. Ἔννοια σας καὶ δὲν ζητάω ἔλεος, θἀποθάνω κ' ἐγὼ σὰν τοὺς ἄλλους!»

Καὶ εἰπὼν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐστράφη πρὸς τὸν κόμητα :

«Ἔκαμα ὦς τώρα κάμποσα κακουργήματα, εἶπε, καὶ δὲν ἔχω πλέον τὴν δρεξι νὰ φορτωθῶ 'στὸν τάφο μου καὶ μὲ ἄλλο. Νά, αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικό : Ὁ Ζάντος. . .»

Εἶπε καὶ ἐστάθη, ρίπτων εἰς τὸν εὐπατρίδην βλέμμα προκλητικόν.

«Ὁμίλει! ἐφώνησεν ὁ κόμης τρέμων. Ὤ, ὁμίλει. . . Ὁ Ζάντος ;

— Εἶνε τὸ παιδί σου! . .»

* * *

. . . . Μετά τινας ἡμέρας ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις ἐπηκολούθησαν εἰς τὴν ἔπαυλιν Δ' Αἰγγλενοάρ, ὅπου εἶχον συναθροισθῆ πάντες οἱ φίλοι καὶ ὑποτελεῖς τοῦ κόμητος ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει τοῦ τέκνου του· πάντες δ' ἔσπευδον νὰ το γνωρίσουν καὶ ὑποβάλουν τὰ σέβη των εἰς τὸν νέον ὑποκόμητα Ραούλ· κατὰ δὲ τὴν παρέλασιν τοῦ πλήθους πρὸ αὐτοῦ, ἵστατο ὄπισθέν του στρατιώτης τις εὐσταλοῦς ἀναστήματος, πλατυθώραξ, φέρων διὰ τῆς δεξιᾶς του τὸ ξίφος τοῦ ὑποκόμητος καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς, ἐπὶ προσκεφαλαίου, τὸ στέμμα τοῦ βαθμοῦ του : ὁ πολεμιστὴς οὗτος ἦτο . . . ὁ Ἀντώνιο.

«Δώστατέ του χάριν! εἶχεν εἴπῃ εἰς τὸν πατέρα του ὁ Ραούλ· θὰ γίνῃ καλός, σᾶς το ὑπόσχομαι· αὐτὸς θὰ μου εἶνε ὁ πιστός μου καὶ τίμιος ἀκόλουθος.

Ὁ κόμης δ' ἀμέσως τὸν συνεχώρησε, καὶ πράγματι οὐδέποτε ἔδωκεν ἀφορμὴν ἐκεῖνος νὰ μεταμεληθῇ δι' αὐτό: ὁ ποτὲ κακοῦργος προσεπάθησε καὶ κατώρθωσε διὰ τοῦ ἐνκρέτου εἰς τὸ ἑξῆς βίου του, διὰ τῆς ἀφοσιώσεως του νὰ λησμονηθοῦν τὰ σφάλματα τῆς προτέρας του ζωῆς.

«Ἀγαπῶ τὸν δορυφόρον μου, ἔλεγεν ἐνίοτε ὁ νέος ὑποκόμης· τὸν ἀγαπῶ· διότι μοῦ ἀνακαλεῖ ὅλον τὸ σδεσθὲν παρελθόν μου, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ μ' ἔχει ἀφήσῃ τὰς φοβερωτέρας ἀναμνήσεις, ἐν τούτοις τὸ ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη.

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἀναπολεῖ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἔζων εἰς τὰ δάση, τὰς ἀΰπνους νύκτας, τοὺς χρόνους καθ' οὓς ἔζων τὸν πλάνητα, τὸν ἐλεύθερον τῶν ἀγρτῶν βίον. Ναί, ἀρέσκομαι ἐπανευρίσκων ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὸ παρελθόν, διὰ νὰ αἰσθάνωμαι περισσότερον τὰς τέρψεις τῆς παρούσης ζωῆς, —τὸ παρελθὸν ἐκεῖνο, καθ' ὃ ὁ Ραούλ Δ' Αἰγγλενοὰρ ὠνομάζετο ἁπλῶς : Ζάντος!»

(Auguste Bailly) Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ναυτόπαις*, ὁ *Τυρταῖος* καὶ ἡ ἀδελφή του, προσπαθοῦν νὰ λύσουν μίαν Πνευματικὴν Ἄσκησιν καὶ συμβουλεύονται ἕνα Ἄτλαντα.

— Αὐτὸς ὁ χάρτης ὅμως δὲν τα ἔχει ὅλα, λέγει ἡ μικρά.

— Αἴ μὰ ξεύρεις, εἶνε ἀπὸ τοὺς παλῃούς, λέγει ὁ *Τυρταῖος*.

— Ἀπὸ τοὺς παλῃούς ; ! ἀναφωνεῖ ἔκπληκτος ὁ *Ναυτόπαις*. Ἄμ δὲν βλέπεις, καημένε, ποῦ εἶνε κατακαίνουργος ; Προχθὲς τὸν ἀγοράσαμε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

* * *

Εἰς τὸ Σχολεῖον :

— Πῶς κάμνει ἡ μυῖα εἰς τὰν δυϊκόν, *Ἀρχιζιζάνιον* ;

Καὶ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* μετὰ μακρὰν σκέψιν ἀπαντᾷ :

— Αἴ δύο, δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοστείρου Ἀγγλου [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, τὰ εὔσημα δὲν στέλλοντεκι, ἀλλ' ἁπλῶς γράφοντει εἰς τὸ φύλλον. Καὶ ὅποιος εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἔχει τὰ περισσότερα, ἐκεῖνος θὰ λάδῃ ὅ,τι λέγει ὁ κανονισμός, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ σὲ παραπέμπω.

Δέχομαι μεταφρασμένα Π. Πνεύματα, *Ναυτοπούλα*, ἀλλ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ καλὰ μεταφρασμένα καὶ ταιριάζουν μὲ τὰ ἤθη μας. Συνήθως ὅμως ἀμείβω μὲ [Ε] τὰ κρυπτότυπα, τὰ ὁποῖα διακρίνονται εὐκολώτατα. Μπᾶ! οὔτε σὺ δὲν ἀνεκάλυψες τὸν Καρνάβαλον ; Μεγάλη ἡ ἐπιτυχία τοῦ *Γορδίου*!

Ναυαρῖνον, [ΕΕ] σὲ συγχαίρω διὰ τὰ αἰσθήματά σου. Ἀλλὰ καθὼς εἴδες, ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυδιάδης* ἐνέγραψεν ἤδη τὸ πτωχὸν παιδίον τῆς Λευκάδος, μοῦ ἔγραψε δὲ ὅτι κατ' ἔτος αὐτὸς θὰ του πληρώνῃ τὴν συνδρομήν του. Ὥστε ἐπιφυλάξου διὰ καμμίαν ἄλλην εὐκαιρίαν.

«Δί μυθιστορίας σου — γράφει ἡ *Σελήνη Ἰανουαρίου* [Ε] — εἶνε ἀληθῶς μαγευτικαί· ἰδίως αἱ «Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου» μὲ συγκινοῦν πολύ. Ἀλλὰ θὰ σου ἐξομολογηθῶ, ὅτι ἀγανακτῶ κάποτε μὲ τὰ μυθιστορήματά σου· ξεύρεις πότε; Ὅταν μὲ ἀφίνουν εἰς τὸ ἐλκυστικώτερον μέρος μ' ἕν ψυχρότατον «Ἕπεται συνέχεια.» δηλαδὴ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας! . . Ἄχ, πόσον εὔχομαι καὶ προσπαθῶ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἐξσπαθώματος, διὰ ναὐξηθῇ τὸ φύλλον καὶ νὰ ἔχωμεν περισσότερον μυθιστόρημα καθ' ἑδδομάδα!» Μὰ δὲν τα εἶπα κ' ἐγώ ;

Δέα [Ε] πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἔκτενής καὶ ποικίλη ἐπιστολή σου, καὶ μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἴχες νὰ μου γράψῃς. Ἀλλὰ τί ἔγιναν ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα χαρτιά, μὲ τὸ κόκκινον ψευδώνυμον; ἐτελείωσαν τόσον γρήγορα ; Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔμαθα τὴν ἄρξιν τοῦ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ σου.

«Δένω Ἀσκήσεις» θέλει νὰ λέγωμεν τὸ *Ἀρτίο Μαστέλλο*, ἀντὶ τοῦ «συνδέτω Ἀσκήσεις» καὶ τοῦτο, διότι τὸ *δένω* εἶνε τὸ ἀντίθετον τοῦ *λύω* ὁ συνδέτων δὲ ἀσκήσεις πράττει τρόπον τὸ ἀντίθετον τοῦ λύοντος αὐτάς. Πῶς σας φαίνεται αὐτὴ ἡ ὀνομασία καὶ αὐτὴ ἡ αἰτιολογία; Τὸ κατ' ἐμέ, ἠξεύρω μόνον ὅτι τὸ *Ἀρτίο Μαστέλλο* «δένει» ὡραιότατα Ἀσκήσεις.

Πάρα πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Ἀτυχῆ*. Χρεία ὑπομονῆς διὰ νὰ ὑπερέρωμεν τὰς ἀτυχίας εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Δὲν ἀμφιδάλλω ὅμως ὅτι γρήγορα θἀνατείλῃ ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα, ἡ ὁποία θὰ σε ἱκανοποιήσῃ.

Ἀνθισμένη Ροδωνιά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπροδόθη.

Ἀγαπηταί μου *Εὐφροσύνη* καὶ *Καίτη Μεγαρέως*, βεβαίως ἔχετε τὸ δικαίωμα· ἀλλὰ νὰ ἐκλέξετε ἄλλα ψευδώνυμα, διότι κανὲν δὲν εἶνε ἐλεύθερον ἐκ τῶν προτεινομένων.

Διόνυσε (Ο. Ω.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀντὶ τοῦ πρώτου, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐπροδόθη.

Ἀπὸ τὰ ὡραῖα ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις, *Γριτσάρα*, αὐτὸ σοῦ ἐκλέγω, διὰ νὰ ἔχῃς πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ ἐλάττωμά σου καὶ νὰ το διορθώσῃς. Μὲ τὸ παραμικρὸν νὰ κλαῖῃ κανείς καὶ νὰ γρινιάζῃ! μὰ ὑπάρχει ὀχληρότερον πρᾶγμα ; Διὰ τοῦτο ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶσαι γρινιάρα . . . μόνον ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι.

Καὶ ἕνα μυστικόν, τὸ ὁποῖον μανθάνω ἀπὸ μίαν ἔκτενῆ καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολὴν τῆς *Θεραπαινίδος τῶν Μουσῶν* : Ἐνθυμεῖσθε ἐκείνην τὴν ἐξυπνοτάτην μασκαράραν τῆς τελευταίας Κυριακῆς, ἡ ὁποία παρίστανε τὰ «Καρναβάλια ἐν Πειραιεῖ» ; Τὴν ἔκαμεν ὁ *Δόγερινδος* μὲ τὰδελφιά του. — Ἡ αὐτὴ φίλη μου μοῦ γράφει ὅτι γνωρίζει μίαν κόρην πολὺ πτωχήν, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομήτριά μου.. Τί λέγεις, *Ναυαρῖνον*; Τὴν ἐγγράφεις σύ, διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ εὐγενὴς προσφορά σου ;

Δρουσιὰ τοῦ Βοσπόρου (Η. Π.) καθόλου δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ. Καυχῶμαι, ξεύρεις, διὰ τὸ μνημονικόν μου, μάλιστα ὅταν πρόκειται περὶ φίλων. Διὰ τὴν «ἀριθμητικὴν τῶν λέξεων» παράβαλε τὰς δημοσιευθείσας Λύσεις καὶ θὰ εὕρῃς ἀμέσως τὸν μηχανισμόν.

Καπετὰν Γιακουμῆ [ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου. Σὲ εἰδοποιῶ δὲ ὅτι θὰ λάδῃς καὶ ἄλλα Εὔσημα διὰ τὰς Ἀσκήσεις σου, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐφάνησαν πρωτότυποι καὶ ἐπιτυχεῖς.

Τὸ Ταχυδρομεῖον Κερκύρας μὲ εἰδοποιεῖ, ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ δι' ἐμὲ ἐπιστολὴ μὲ ἀνεπαρκὲς γραμματόσημον. Ὅποιος τὴν ἔρριψε λοιπόν, ἂς φροντίσῃ νὰ το συμπληρώσῃ, διὰ νὰ την λάδω. — Ἡ αὐτὴ εἰδοποιήσεις καὶ ἐκ Πύρου.

Ἤθελα, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ* [Ε], νὰ εἶχα τόπον νὰ δημοσιεύσω τὰς κρίσεις σου περὶ τῶν ἐρετεινῶν φυλλαδίων, τὴν γνώμησου περὶ τοῦ Διεκαστηρίου καὶ τὴν πρόταασίν σου περὶ εἰκονογραφημένων «Ταχυδρομικῶν Δελτίων τῆς Διαπλάσεως.» Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρω σήμερον ;

Δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς παράπονον, *Ἐρεθρὰ θάλασσα*. Αἱ ἐπιστολαί σου ἔτυχον μέσα εἰς τὴν ἀνωμαλίαν, τὴν ὁποίαν ἐπέφερεν ἡ ἀσθένειά μου, καὶ δι' αὐτὸ δὲν σου ἀπήντησα. Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς ποτὲ ὅτι σὲ ἀγαπῶ ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Σήμερον ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου.

Ἄνθος τῆς Ἀλσῆς (Φ. Δ. Θ.) δεκτόν.

Αἰγιαλία Ἀθηνᾶ [ΕΕ] μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαδα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου καὶ εἶδα ὅτι τώρα εἶσαι καλά. Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραδεῖον. Δὲν θὰ ἐτοιμάσῃ καμμίαν σειρὰν Ἀσκήσεων, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ἑξόχως ;

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ποῦ μου γράφει ἀνωνύμως ; Μὰ ἀπαντοῦν εἰς τὰς ἀνωνύμους ἐπιστολάς ;

Ἐσωρεύθησαν πολλαὶ ἐπιστολαί σου, *Γουλιέλμε Τέλλε* [Ε] καὶ δὲν γνωρίζω εἰς ποίαν νὰ σου πρωτοαπαντήσω. Πολὺ γρήγορα θὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα τοῦ Λαχείου τὰ ὁποῖα δι' ἔλλειψιν χώρου ἀνεδλήθησαν μέχρι τοῦδε. Μοῦ ἤρεσεν ὁ φράσις σου διὰ τὴν δύσκολον Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ *Γορδίου*, ὅτι εἶνε ἀληθὴς Γόρδιος Δεσμός, τὸν ὁποῖον μόνον τὸ ξίφος τοῦ ἱππέου ἐκείνου θὰ ἠδύνατο νὰ λύσῃ.»

Καὶ πάλιν παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μὴ δυσαρεστηθοῦν ἂν δὲν ἔλαδον σήμερον ὅλοι ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Ἀλλὰ εἶχαν μείνῃ γράμματα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην φορὰν, καὶ ἤθελα νὰ τα τελειώσω ὅπως ὅπως, διὰ νὰ ἐμδοῦμεν πλέον εἰς μίαν τάξιν.

Τὴν γνώμην τοῦ *Ἀρχιζιζανίου* περὶ τῶν Μαυροσήμων ἐπιδοκιμάζει καὶ ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* [Ε] ἡ ὁποία παρατηρεῖ ὀρθότατα : «Τώρα ποῦ ὑπάρχουν μόνον τὰ [Ε] ἕκαστος λέγει : Καὶ ἂν δὲν πάρω Εὔσημον δὲν πειράζει. Ἀλλ' ὅταν θὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ [Μ] ἐκεῖνος ἄκων θὰ προσέχῃ πολὺ εἰς ὅ,τι κάμνει, φοδούμενος μήπως πάρῃ μαυρόσημον· — καὶ ἡ *Σαμιακὴ Σημαία* κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν [Μ] διότι φρονεῖ, ὅτι ὅπως ἀμείδονται τὰ καλά, οὕτω πρέπει νὰ τιμωροῦνται καὶ τὰ κακά· — καὶ τὸ *Ἀρτίο Μαστέλλο* τὰ ἐπιδοκιμάζει, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὅρον : νὰ μὴ δίδω πίστιν εἰς καταγγελίας, διότι πιθανὸν νὰ εἶνε συκοφαντίαι, καὶ ὁ λαμδάνων [Μ] ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν θὰ ἀδικῆται· (αὐτὸ ἐννοεῖται· οὐδέποτε θὰ γράφω Μαυρόσημον ἐπὶ τῇ βάσει ἁπλῆς καταγγελίας!) — ἄνευ ὅρων ἐπιδοκιμάζει ὁ *Νέος Ἀρχιμήδης* ἐπίσης ὁ *Βροτολοιγὸς Ἄρης* καὶ ὁ *Ἄρατος*. — Ἀλλὰ τὸ *Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ* εἶνε ἐναντίον τῆς προτάσεως. Μ εἰς τὰ Μ, λέγει : — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἄνδρου* τὰ ἐπιδοκιμάζει, διότι φρονεῖ ὅτι πρέπει νὰ τιμωροῦνται ὅσοι δὲν τηροῦν τοὺς κανόνας, καὶ κατὰ τὴν γνώμην της, ἀπὸ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ Δικαστήριον. — ἡ *Κάρμεν Σόλβα* εἶνε κατά, διότι, λέγει, θὰ ἔχω ὅλο παράπονα. — τὸ *Σιδηροῦν Κράνος* εἶνε ὑπὲρ (καὶ τὰ λέγει μὲ τόσην χάριν!) ὑπὲρ καὶ ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* ὑπὲρ ἡ *Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία*, ὑπὲρ καὶ ὁ *Φλοῖσβος τοῦ Εὐξείνου* καί . . . ἀρκεῖ. Τώρα θἀκούσετε καὶ τὴν ἰδικήν μου γνώμην.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δίχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Σχίλλερ* (Ι. Γ. Α. πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι σοῦ ἔδωσα τὸ ψευδώνυμον *Μικρὸς Κοκοράκης*, ἀφ' οὗ εἶδες ἄλλα ἀρχικά ;) *Χρυσῆν Αὐγούλαν* (Ε. Σ.) *Παναχαϊκὸν* (Γ. Τ.) *Γαρουφαλίτσαν* (Κ. Φ.) *Φαγᾶν* (Δ. Τ. ἐλπίζω ὅμως νὰ διορθώσῃς τὸ ἐλάττωμά σου, διὰ νὰ μὴν ἀσθενῆς συχνά· κᾶν μέτριον ἄριστον·) *Ἔαρ τῆς Ἑλλάδος* (Α. Σ. Σ.) *Σπουδαῖον Ἀνθρωπον* (Π Μ) *Πολυφλοιοδον θάλασσαν*, *Ἐαρινὴν Κοιλάδα* (Μ Π) *Σπασμένον Παπαφίγκον* (Θ. Π.) *Πᾶδα τῆς Σικιώνος* (Π. Ι. Μ.) *Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα* (Ε. Α. Κ.) *Καταλαβαρδίγκον* (Δ. Π.) *Χρυσῆν Πτέρυγα* (Ε. Σ.) *Ἐρυθρὸν Ἀστέρα* (Α. Α.) *Βράχον τῆς Νυκτὸς* (Κ. Μ.) *Ἄνθινον Στέφανον* (Α. Κ.) *Ποντικάκι*, *Χρυσόπτερον Ἐλπίδα* (Μ. Μ) *Ἡρωϊκὸν Μεσολόγγιον* (Γ. Τ.) *Κουρασμένον Ὀδοιπόρον* (Γ. Π.) *Ἀη δόνα τῆς Τερψιθέας* (Κ. Γ.) *Φαιδίμην* (Μ. Χ. Δ) *Μυστηριώδη Ἄνθρωπον* (Μ. Σ.) *Γαλανὸν Στερέωμα* (Ε. Ο. αἱ λύσεις σου ἔφθασαν ἐγκαίρως.) *Βενιαμὶν τὸν Δέσδιον* (Ε. Σ. μοῦ ὑπερήσεν ἡ ἐπιστολή σου) *Γλωσσοκοπάνα* (Ε. Μ.) καὶ *Πάνω Κάτω*.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : Ἡ *Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς* ἀσπάζεται τὴν *Πτολεμαΐδα* καὶ περιμένει ἐπιστολήν της· — Ὅστις τῶν ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομητῶν ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ μέλος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Συλλόγου «Ὁμόνοια» δι ἀποταυθῆ πρὸς τὸν ἐν Μινιᾷ ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ *Γεώργιον Κωπάλαν* — ἡ *Σαμιακὴ Σημαία* ζητεῖ ταχυκιά καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ *Ἀγρίου Μάγδη*, διότι ὑποπτεύει ὅτι εἶνε συμπολίτης της — ἡ *Ναυτοπούλα* πληροφορεῖ τὸν *Παρτσινέδελον* ὅτι ἡ σκέψις τῶν Μ. Μυστικῶν του τῆς ὑπερήρετεν· — ἡ *Σελήνη Ἰανουαρίου* ἀσπάζεται τὴν *Ἐλπινίκην Ἀναγνώστου* — ἡ *Ἀεροναυτοπούλα* πληροφορεῖ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* ὅτι τὸν γνωρίζει, ἐπάντευσε δὲ καὶ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* — ὁ πρώην *Γενναῖος Δέσδιος* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Μυτιληναίου Ἀρίωνος* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· — ἡ *Λευκωσία τῆς Κύπρου* πληροφορεῖ τὴν *Φεγγόδολην Αὐγούλαν* ὅτι τἀρχικά της εἶνε Ε. Κ. ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἰδικά της, καθὼς καὶ τὰ τῆς *Ἐυδόξου Σαλαμῖνος* — τὸ *Ἄνθος τοῦ Παρνασσοῦ* δὲν λέγει τἀρχικά του εἰς τὸν *Παρνασσόν*, ἂν δὲν μάθῃ πρώτα τὰ ἰδικά του· — ὁ *Γεώργιος Παπαστεφάνου* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἀστέρος τοῦ Βέγα* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του· — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν : ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὸν *Φίλσταφ* — τὸ *Ἄσε με Κάτω* μὲ τὴν *Ἐλλείαν* τῆς *Λευκάδος*, *Μακρολέλεκας*, *Ναυτοπούλαι* καὶ *Ἀντίο Μαστέλλο* — ἡ *Χλόη τοῦ Κηφισσοῦ* μὲ τὸν *Τῖδν τῆς Νυκτὸς*, *Ἔλαφον τῶν Δασῶν*, *Ἀνθισμένον Μενεξέν*. *Ἀγγουρολογιώτατον* καὶ *Βασιλέα τῶν Ἀνθέων*. — ἡ *Ἀδηφάγος Σερουθοκάμηλος* μὲ τὸ *Διαδολάκι*, *Τρυγονάκι*. *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ναυτοπούλαι* καὶ *Δαιμονάκι* — ὁ *Τῖδν τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Αὐγήν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Ἀστερδεσσαν Νύκτα* καὶ *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* — ὁ *Φιλέλλην Μικρασιάτης* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ἑταιμόρροπον Οἰκίαν* καὶ *Μίαν Τρελούλαν* — τὸ *Ἐρημοκλήσι* μὲ τὴν *Ἐυδόξον Σαλαμίνα*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου*, *Κυματίζουσαν θάλασσαν* καὶ *Μεσολογγιτάκι* — ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὴν *Εὐαγγελίαν Ταλιαδώρου* — τὸ *Ἰοστεφὲς Ἄστυ* μὲ τὸ *Ἐωθινὸν Ἄσμα*, *Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου*, *Ἀλεξάνδραν Σεμοπούλου*, *Κόρην τοῦ Σουλίου* καὶ *Βασίλισσαν Ἐνοδίαν* — ὁ *Δίσκος τοῦ Ἡλίου* μὲ τὴν *Μικρούλαν Τραλαλί*. *Λειμωνιάτικην Λιακάδαν*, *Κορινθιακὴν Σταφίδα*, *Μικρὸν Κατεργάρην* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα*, *Χρυσοῦν Βέλος*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ταρταρίτον τῆς Ταρασκώνης* καὶ *Ἀρχιζιζάνιον* — τὸ *Ἑλληνικὸν Ἔδαφος* μὲ τὴν *Καίτην Φῶκιερ*. *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*. *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα* καὶ *Ἱππότην τῶν Ἀνέμων* — ὁ *Λοξίας* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Δούσιον* — τὸ *Ἔθνος τῆς Σαλαμῖνος* [ΕΕ] μὲ τὴν *Δέαν*, *Ἀνεμώνην*, *Φιλέρημον Ἴον*, *Ἄνθος τῶν Λειμώνων* καὶ *Μὴ με Λησμόνει* — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Φίλανθον* καὶ *Ἰριδα* — ἡ *Σκιὰ Δρυὸς* μὲ τὸ *Φρούριον Κερκύρας*, *Κάτσε Βρόστο* καὶ *Ναυτοπούλαν* — ὁ *Ἥφαιστος* μὲ τὸν *Ἀρλεκίνον* — ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὸν *Κόδρον*, *Δούσιον*, *Τρυγονάκι*, *Ἀγκάθι*, *Ρωμηοπούλαν* καὶ *Πίφ Πάφ* — ὁ *Ζουρλομανδύας* μὲ τὸν *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* καὶ *Τρομάραν* — ἡ *Ἀεροναυτοπούλα* μὲ τὴν *Γλυκύλαλον* *Ἀηδόνα*, *Ναυτοπούλαν*, *Δημήτριον Β. Κρεμμύδην* καὶ *Πιστὸν Σύμμαχον* — ἡ *Ἀστεροέσσα Νὺξ* μὲ τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*, *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης*, *Πονηρὸν Δαίμονα* καὶ *Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου* — ὁ *Βροτολοιγὸς Ἄρης* μὲ τὸν *Γεώργιον Ἀγγελόπουλον* — τὸ *Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ* [ΕΕ] μὲ τὸν *Κιραυνόν*, *Τρομάραν*, *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης* καὶ *Δῶραν τοῦ Βουνοῦ* — ἡ *Τσουκτίδα* μὲ τὴν *Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας*, *Ροδίζουσαν Φῶσιν* καὶ *Καταχθόνιον Πνεῦμα* — ἡ *Δελίκα Δ. Ἀσημακοπούλου* μὲ τὴν *Χρυσούλαν Παναγοπούλου* καὶ *Μερόπην Μαρίτου* — τὸ *Νευρόσπαστον* μὲ τὸν *Κόδρον*, *Ταναγραίαν Κόρην* καὶ *Ζαππίδα* — ἡ *Μικρὰ Δεσποινὶς* μὲ τὸν *Ὠρίωνα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Σμυρνηοπούλαν* — ἡ *Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας* μὲ τὸ *Ἑλληνικὸν Αἴσθημα*, *Ροδιτσώνα Κροῦσον*, *Χιωτοπούλαν*, *Ἰσμηνιώτισσαν* καὶ *Χιοτισμένην Κούκλαν* — ἡ *Ἀνθισμένη Ροδωνιὰ* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα*, *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* καὶ *Ἀεροναύτην τῶν Βοσγίων*. — ἡ *Ἰωνικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ *Ἰωάννην Μαρκέττην* — ἡ *Ταϋγέτη* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Ποιμενίδα τῆς Ἴδης* καὶ *Ἑλληνοπούλαν* — ὁ *Μυλίρδος* μὲ τὸν *Μικρὸν Τυμπανιστήν*, *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* καὶ *Τρομάραν* — ἡ *Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου* μὲ τὴν *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Πηνελόπην Κλεομένους*, *Λειμωνιάτικην Λιακάδαν*, *Μίαν Τρελούλαν* καὶ *Ἰωάννην Μαρκέττη*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδην*, *Ἀγριοτριανταφυλλιὰν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα τῶν ἐξαμήνων Διαγωνισμῶν·) *Μιχαὴλ Παρασκάκην* (ὄχι· εἰς τὸ Ἑρκεῖον μου ὑπάρχουν μόνον ὅσα βιδλία ἐξέδοσα·) *Ὀλμπιν τὸν Γριπέα* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς πυρκαΐας· τὴν εἰκ

μέριμνον Παῖδα, Φίλανθον (ἡ ἐπιθυμία σου, ἡ ὁποία εἶνε καὶ ἐπιθυμία ὅλων τῶν φίλων μου, θὰ ἱκανοποιηθῇ διὰ τοῦ Λευκώματος τῆς Εἰκοσαετηρίδος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ τὰς εἰκόνας πάντων τῶν συνδεομένων μὲ τὴν «Διάπλασιν») *Ἄν τῶθρης* (αὐτὸ θέλω κ' ἐγώ· εἰς ὅλα μέσα νὰ εἶσαι!) *Τρεχαγυρευόπουλον* (λυποῦμαι πολὺ που δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐκπληρώσω τὴν παράκλησίν σου· ἡ «ἐφημεριδοῦλες», ἔγιναν τόσον τοῦ συρμοῦ ἐπὶ βλάβῃ τῶν μικρῶν συντακτῶν των, οἱ ὁποῖοι γράφουν εἰς ἐποχὴν ποὺ μόνον νὰ διαβάζουν πρέπει, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ μὴ κάμω πλέον λόγον διὰ καμμίαν·) *Ἀγνὴν Φιλίαν, Ροδοστεφανωμένην Αὐγὴν* (χαίρω πολὺ ποῦ ἐγίνατε καλά· κρεββατωμένα καὶ τὰ πέντε· πῶ, πῶ, τί ἀνησυχία ποῦ θὰ εἶχε ἡ μητέρα!) *Ἄνθος τῆς Ἄνδρου* (τὸ σπιτικό μου σὲ ἀνατσπάζεται·) *Πειρασμένον Δίκον* (κατενδουσιασμένον μὲ τὰς ἐφετινὰς καινοτομίας·) *Κολομβίναν, Χρυσορροάν Πακτωλόν, Φιλέρημον Τρυγόνα*, (μερικαὶ θὰ δημοσιευθοῦν ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των· ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς καὶ ἄλλας βεβαίως θὰ γίνῃ καὶ Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας·) *Ἀριστέαν τὸν Χῖον* (καὶ ὄχι Ἀριστέα, διότι εἶνε πρωτόκλιτος· ὁ Ἀριστέας τοῦ Ἀριστέα·) *Ἱππότην Γουλιέλμον* (ἀρ' οὐ εἶναι 16 ἐτῶν, κατατάττεσαι εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν· τὸ Luccas εἶνε τυπογραφικὸν λάθος· σοῦ ἔστειλα τὸ Λυσόχαρον·) *Ἑλληνοπούλαν* ([Ε] διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ξεσπαθώματος, ἀδιάφορον ἂν συνεπληρώθη δι' ἄλλου· ἀναμένω τοὺς βαθμούς·) *Ταϋγέτην* (ἄ, μπᾶ! δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ Κάρναβαλος! ἀμὲ τὰ ψεύματα τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, δὲν ἐνόησες ὅτι τὰ ἔγραφεν εἰρωνικῶς;) *Δ. Βοτσαρην* (σὲ συγχαίρω) *Μολόβδον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· πόσον ἤθελα νὰ μου ἔγραφες συχνότερα, ὁ ὅτι πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐκπνὴς ἐπιστολή σου·) *Ἰωνικὴν Ἀκτήν, Δ. Ἀγγελόπουλον* (ἐκ τῶν ὀλίγων, οἱ ὁποῖοι εὗρον τὸν Καρνάβαλον τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος·) *Ἥμερον Περιστεράν* (τὰ ἔστειλα ὅλα·) *Μικρὰν Δεσποινίδα, Ἀγγουρολογιώτατον* (πολὺ μοῦ ἤρεσεν ὁ λόγος σου· [Ε]) *Νευρόσπαστον, Σφίγγα τῶν θηβῶν, Τσουκνίδαν, Θαλασσιτὸν Ζωγράφον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ζωγραφιάν·) *Νικόλαον Δεκαβάλλαν, Φίγ-Μοῦ-Λῆ, Πρώτην Μαΐου* (ἔστειλα·) *Ἀπόστολον Μαρῖνον, Ἀστερόεσσαν Νύκτα* (ἔστειλα·) *Πέτρον Γ. Μαρκαντωνάκην, Λεοναίαν Ὑφαν, Παναγιώτην Χ. Χριστοφῆν, Ἀεροναυτοπούλαν* (δὶν θὰ εἶχα τόπον τὴν ἡμέραν ποὺ μοῦ τὸ ἔγραφες·) *Ζουρλομανδύαν* (καλὰ ὅλα αὐτά· ἀλλὰ διατί ἔκαμες τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς;) *Φιλοθάνατον, Λευκωσίαν τῆς Κύπρου* (ἐγὼ ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου·) *Ἄνθος τοῦ Παρνασσοῦ* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Ψαρόμυαλον* (ἐν μέρει ἔχεις δίκαιον· ἀλλ' εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν πάντοτε θὰ ἐπροτιμᾶτο ὁ *Ἀρχιναύαρχος Εὐρυβιάδης*· *Εὐαίσθητον Ἄνθος* (ναί· μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἔμαθα ὅσα μοῦ γράφεις·) *Νικητὴν τῆς Ἀουστερλίτσης, Κατσαρίδαν* (ἔστειλα ἀγγελίαν καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου·) *Ἀττικὴν Νύκτα* (μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· εὖγε!) *Φρόσσον Κοφινιώτου* (κάθε ἐρώτησις ἀποτελεῖ μίαν λύσιν·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ξεύρω κ' ἐγὼ πολαν ἀπὸ τὰς δύο ἐνιοῦσε; δὲν πειράζει ὅμως ἂν στείλῃς·) *Φοινικέδα, Ἐξόριστον Ἑλληνίδα, Μαρτολοίλλυδο, Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (λαμπρὰ ἐπέρασες τὴν Καθαρὰν Δευτέραν!) *Μονογενῆ* (ἔστειλα·) *Σμυρνηοπούλαν, Ἀσπροποταμίτην* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου·) *Ταρταρῖνον τῆς Ταρασκόνης, Φιλέλληνα Μικρασιάτην, Ἑτοιμόρροπον Οἰκίαν* (ὄχι, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς διαφορετικὰς ἀπαντήσεις εἰς κάθε τετράδιον· ἀπαραίτητον ὅμως εἶνε τὸ 10λεκτον γραμματόσημον καὶ ὀφείλεις ἐξ ἕως τώρα·) *Μεταξούλαν, Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* ([ΕΕΚ] διὰ τὴν εὐγενῆ σου πρᾶξιν·) *Τριόπιον Ἀπόλλωνα, Ἀστέρα τοῦ Πόντου, Βασιλέα τῶν Ἀνθέων, Ἠλεκτρικὸν Φῶς* (μάλιστα· αὐτὸς εἶνε ὁ Καρνάβαλος·) *Ἀγριοβιολέταν* (σὲ περιμένω·) *Ἐχθρὸν τοῦ Σόλλα* (δὲν πειράζει!) *Φρούριον τῆς Κερκύρας, Ἰουστινιανὸν* (βεβαίως, δύνασαι νὰ στείλῃς καὶ δύο εἰκόνας· ψευδώνυμον δὲν δύνασαι νὰλλάξῃς ἄνευ πληρωμῆς·) *Φασουλογένητον* (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς βαθμούς·) αἱ *Ἀσκήσεις* μὲ τὴν σειράν των·) *Ἅρμα τοῦ Ἡλίου* (ναί·) *Ὀρφέα* (ὁ φίλος μας *Τζὶ Τζὶ-Μποῦμ-Μποῦμ* εἶχε λάβῃ μέρος εἰς τὴν ματαιοπόνον τῶν ποδηλατῶν καὶ δεικνύει διὰ τὴν κομψότητα τῆς στολῆς του·) *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* (εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὸ ποιημάτιόν σου διὰ τὰς Ἀσκήσεις·) *Εὐπειθῆ Τίδν, Λύραν τοῦ Ἀρίονος* (ναί·) *Θεαγένη* (λαμπρὰ ἐκθέτεις τὰς ἐντυπώσεις σου·) *Κῦμα τῆς Πρεγκήπου, Πῶς με λένε, Ζωηρὰν Φλόγα, Ἄγριον Μάγδην, Σέλευκον τὸν Κεριτυνόν, Κιθαρῳδὸν Ἀρίωνα, Γεώργιον Παλαιστὴν* (ἐλήφθησαν·) *Ρόδινοῦσα Κροῦσον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου· καὶ ὁ δεύτερος φάκελλος πρέπει νὰ εἶνε ὀλίγον ψελλιδισμένος·) *Τρομάραν, Κολοκυθόσπορον, Πὶκ Νὶκ* (πρὶν μοῦ τὸ γράψῃς, μοῦ εἶπεν ὁ κ. Παπαδόπουλος ὅτι σὲ εἶδε μὲ τὸ ποδήλατον·) *Φλοῖσβον τοῦ Εὐξείνου, Σαρδανάπαλον* (κατετάχθης εἰς τὴν μεσαίαν·) *Πέτρον Μαρκαντωνάκην* (δὲν εἶνε, κάμε τον!) *Χιακὴν Μαργαρίταν, Πεταλούδαν τῶν Σερρῶν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 *Μαρτίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαΐου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κοιμᾶται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἔκαστος περιέχει 2) φύλλα καὶ τελεῖται ...

177. Λεξιγρίφος.

Αὐτὸς ὁ Γέρος ποὺ μας παγόνει
Μυρίζει ἓν ἄνθος, ὅποιο κ' ἂν εἶνε,
Κ' ἓν ἄλλο ἄνθος μᾶς φανερόνει,
Πόσον ὠρκῖον—σὺ πλέον κρῖνε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικρασιάτου

178. Συλλαβόγριφος.

Ἓν ἐθνικὸν καὶ δουλικόν,—μὲ ταλφαβήτου γράμμα
Καθὼς καὶ ἕνας ποταμὸς ποὺ τρίχει τὴ Ρωσσία,
Ἐὰν τὰ τρία ἑνωθοῦν, θὰ κάμουν ἐν τῷ ἅμα
Μεγάλη καὶ περίφημην ἀρχαία πολιτεία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου

179. Στοιχειόγριφος.

Βγάλε λάμβδα, βάλε χῖ,
Κι' ἀπὸ ὠρκία ἐξοχή,
Θάχῃς χιόνια καὶ βροχή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοφηρίωσ [Ε]

180. Αἴνιγμα.

Τὸ ἀρσενικόν μου ἦτο
εἷς τῶν Ἀργοναυτῶν.
Τὸ οὐδέτερόν μου μέρος
παράλιον, τερπνόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτηνοῦ τῆς Ἐρήμου

181. Αἴνιγμα Δημώδες.

Ἕνα κουτὶ κουτόπουλο,
Γεμάτο σκερπανόπουλα

Ἐσταλη ὑπὸ του Βαρβαλαμπούμπα

182. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ὁ Παρθενών.
Τὸ δεύτερον εἶνε θεὸς τῶν μυθολογικῶν.
Τὸ τρίτον εἶνε κάτοικος μιᾶς ἀρχαίας γῆς,
Τὸ τέταρτόν μου ἄνθρωπος γνωστὸς ἐκ τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ του Σοφοῦ Πτηνοῦ

183. Φύρδην-Μίγδην.

Σκονὸ σονέ, στόρωχ σέγρο.

Ἐστάλη ὑπὸ του Τέτιμοῦ τῆς Ἀχαΐας

184. Ἑξάπλευρον.

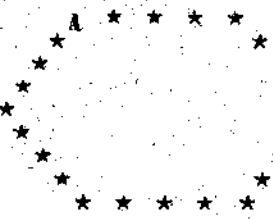

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, ὥστε, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὸ Α καὶ καταλήγοντες εἰς αὐτό, νὰναγινώσκωμεν περὶ τοῦ σχήματος ἓξ λέξεις, ἐκ πέντε στοιχείων ἑκάστην, τὰς ἑξῆς: 1, Νηρηΐδα, 2, Προφήτην, 3, Χώραν τῆς Ἀσίας, 4, Πτηνόν, 5, Μέλος τοῦ σώματος, 6 Θεάν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος

185-188. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

ξηρά, ἅρπα, νόμος, ἅρμα.

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἀγγουρολογιωτάτου

189. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τάρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τόνομα θεᾶς, τὰ δὲ δεύτερα νήσου τοῦ Αἰγαίου:

1, Ἐπαρχία τῆς Τουρκίας. 2, Μία τῶν Δαναΐδων, 3. Ἥρως. 4, Κράτος Εὐρωπατκόν, 5, Ὀστρακόδερμον.

Ἐστάλη ὑπὸ Μικρου Διαβόλου

190: Φωνηεντόλιπον.

★★ γνμ-τν γρτρν μνς-σν.

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἠλεκτρικου Φωτὸς

191. Ἑλληνογαλλικὸς Γρῖφος.

Σῶά γε πολλοί, αἱ βοῦς ἔρρε! ζῶν ὥραι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρευοπούλου [Ε]

192. Γρῖφος.

Ἔλη, ἔλη, ἔλη,
ἔλη ἔλη
τ' ἔλη Ο ἔλη Ψι.
ἔλη ἔλη
ἔλη, ἔλη, ἔλη

Ἐστάλη ὑπὸ του Ἀστέρος του Βέγα

ΛΥΣΕΙΣ

των ἀσκήσεων τῆς 2 καὶ 9 Ἰανουαρίου 1899

1. Αἴθικα (αἰ, θεία). —2. Κάνναι (κάν, ναί). —3. Πόλος, Βόλος.—4. Χήρα, ἀρχή.—5. Ὁ τροχός.—6. Ἡ γραφή.

7. ΑΚΡΙΤΑΣ. — 8.

Κ	Κ
ΚΡΑΣΙΣ	ΔΑΣ
ΡΑΚΟΣ	ΔΕΜΑΣ
ΙΣΟΣ	ΚΑΜΗΛΟΣ
ΤΙΣ	ΣΑΛΟΣ
ΑΣ	ΣΟΣ
Σ	Σ

9. ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ, Αἶνος, Ἰανός, νάνος, Δανία, ρόδον, οἶνος, σμαρίς.—10. Καθαρὸς οὐρανὸς ἀστρακὲς δὲν φοβᾶται. — 11. Οὖς, ὄμμα, ἦπαρ, ὀστᾶ.—12-13. 1, Ἴος, οἶος, ὅλος πόλος, πόρος, κόρος, κῦρος, Σῦρος.—2. *Κάσσος*, κάδος, Πάδος, Πάρος, *Πόρος*.—14. Βῦα—εὖ = Α. Πάρις — πᾶ = ρίς, Ἄθροισμα ὑπολοίπων Α+ρίς=Ἄρης. — 15-18. 1, ὁ Ἀρχάγγελος. 2, ἡ Σεβαστούπολις. 3, ἡ Τριχωνὶς (τριχῶν ἰς). 4, οἱ Φοίνικες. — 19-23. Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΒΔ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: ῥόδδος, βραδὺς, βδέλλα, μόλυδδος, λάμβδα.—24. Ὅτι εἰς τὴν φωτιὰν τὸ μὲν αὐγὸ πήζει, ὁ δὲ πάγος λυώνει.—25. ΜΙΘΡΑΣ (κρηΜνός, κοίτη, σταΘμός, σπαΡτός, ποτΑμός, γνωΣτός). — 26. Αἱ Ἀθῆναι εἶνε πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος.—27. Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.—28. Περίσσια κεφάλαιον μέγα ἐστί.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.